

Sygn. akt III CNP 5/19

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa D. Ł., Ł. Ł. i A. Z.
przeciwko B. K. , K. K. , L. O., S. O. , K. W. i W. W.
o zniesienie służebności gruntowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 maja 2020 r.,
na skutek skargi pozwanych K. K. i B. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w N.
z dnia 8 marca 2017 r., sygn. akt III Ca (...),

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skargą z dnia 6 marca 2019 r. pozwani K. K. oraz B. K. wniesli o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 8 marca 2017 r. (sygn. akt III Ca (...)) w części dotyczącej pkt II, oddalającego apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji. Uzasadniając wniesioną skargę podniesiono, że Sąd drugiej instancji dopuścił się rażącego naruszenia licznych przepisów postępowania oraz błędnej wykładni i nieprawidłowego zastosowania art. 294 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. wprowadza sześć koniecznych elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

orzeczenia. Każde z nich jest indywidualne i niezależne, a jednocześnie w skardze muszą być wyodrębnione i wypełnione wszystkie. Pominięcie lub nieprawidłowe skonstruowanie choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 56/14, LEX nr 1682217).

Z art. 424⁵ § 1 k.p.c. wynika m.in., że na skarżącym spoczywa obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi. Realizacja tego obowiązku – na co wielokrotnie zwracał uwagę Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie – nie może opierać się na ogólnym oświadczeniu skarżącego, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. Konieczne jest bowiem zawarcie stosownego wywodu prawnego we wniesionej skardze, z którego jednoznacznie zostaną wywiedzione przyczyn, z jakich strona skarżąca nie mogła skorzystać z innych środków prawnych służących zakwestionowaniu zaskarżonego orzeczenia (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2018 r., I CNP 40/18, nie publ.; z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, nie publ.; z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.; z dnia 18 kwietnia 2018 r., III CNP 9/18, nie publ. oraz z dnia 23 marca 2018 r., II CNP 58/17, nie publ.).

We wniesionej skardze skarżący ograniczyli się jedynie do oświadczenia o niemożności zastosowania innych środków prawnych, tj. skargi o wznowienie postępowania oraz skargi kasacyjnej w celu wzruszenia zaskarżonego orzeczenia bez uzasadnienia przyczyn tej niemożności i bez wykazania z uwzględnieniem stosownych przepisów mających zastosowanie w odniesieniu do wszystkich wchodzących w rachubę nadzwyczajnych środków zaskarżenia, że wzruszenie za ich pomocą wyroku zaskarżonego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem nie było możliwe. Wystąpiła zatem wadliwość konstrukcyjna skargi, która decyduje o jej odrzuceniu bez wezwania do usunięcia braków formalnych. W związku z tym – na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. – orzeczono, jak w sentencji.

aj